

POSTANOWIENIE

17 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 17 maja 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z powództwa A. K., S. K., A. G., P. K., S.1 K., S. C., R. G., A. K.1, K. F.,
M. S. i M. H.
przeciwko Skarbowi Państwa - Nadleśnictwo Gorlice
o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym,
na skutek skargi kasacyjnej Skarbu Państwa - Nadleśnictwo Gorlice
od wyroku Sądu Okręgowego w Nowym Sączu
z 30 czerwca 2021 r., III Ca 308/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powodów kwotę 1 350 (tysiąc trzysta pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwany Skarb Państwa – Nadleśnictwo Gorlice wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Nowym Sączu z 30 czerwca 2021 r., wydanego w sprawie z powództwa S. C., A. i R. G., K. F., M. H., A. K., A., P., S. i S.1 K. oraz M. S. o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Pozwany uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oczywistą zasadnością, wynikającą z wydania orzeczenia niezgodnego z tezą uchwały Sądu Najwyższego z 18 kwietnia 2013 r., III CZP 16/13 w zakresie skutków

postępowania scaleniowego dla właściciela nieruchomości. Dostrzegł również potrzebę dokonania wykładni art. 175 w zw. z art. 121 pkt. 4 k.c. w zakresie ustalenia, kiedy nastąpiło ustanie stanu zawieszenia wymiaru sprawiedliwości w stosunku do powodów.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

W niniejszej skardze oparto się na przyczynach przyjęcia skargi do rozpoznania wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, będący źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Wątpliwości te i rozbieżności należy przytoczyć, przedstawiając ich doktrynalne lub orzecznicze źródła. Konieczne jest wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej. Powołanie się na omawianą przesłankę wymaga również wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa (zob. m.in. postanowienia SN z 11 stycznia 2022 r., II PSK 193/21; oraz z 20 stycznia 2022 r. I CSK 790/21).

Z kolei dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. musi być oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna bez głębszej analizy przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego

orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11; z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie mogło wyrzucić oczekiwanych skutków. Sąd Najwyższy dokonał już bowiem wykładni art. 175 w zw. z art. 121 pkt 4 k.c. m.in. w postanowienie z 18 maja 2017 r., III CSK 221/16, w którym stwierdził, że *o stanie równym zawieszeniu wymiaru sprawiedliwości można mówić wówczas, gdy warunki ustrojowe i stan prawny nie tylko czynił niemożliwym dochodzenie roszczenia ze względu na niedostępność środków prawnych, ale również wówczas, gdy ze względu na powszechną praktykę stosowania obowiązujących przepisów nie było realnych szans uzyskania korzystnego dla uprawnionego rozstrzygnięcia*. W orzeczeniu tym Sąd Najwyższy podkreślił, że przesiedlenia dokonywane w ramach akcji X. były ukierunkowane w całą grupę etniczną i przynależność do tejże grupy obiektywnie utrudniała dochodzenie roszczeń aż do przeprowadzenia zmiany ustroju państwowego.

Z kolei okoliczności przytoczone na uzasadnienie oczywistej zasadności skargi nie są przekonujące ze względu na to, że oczywista zasadność może dotyczyć tylko błędnego zastosowania przepisu podlegającego jednolitej wykładni. W orzecznictwie Sądu Najwyższego natomiast występuje również stanowisko odmienne od zacytowanego przez skarżącego, np. w wyroku SN z 19 grudnia 1996 r., I CRN 130/95. Przede wszystkim jednak zgodnie z ustaleniami stanu faktycznego zawartymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku decyzje o nabyciu własności gruntów poprzedników prawnych powodów nie zawierały dokładnego opisu przejmowanych działek, ani nie wskazano ich poprzednich właścicieli. Zbyt ogólny sposób identyfikacji przejmowanych gruntów wraz z konstytutywnym charakterem decyzji administracyjnej o ich przejęciu skutkował brakiem możliwości stwierdzenia, czy w ogóle te grunty zostały objęte własnością Skarbu Państwa.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 6

rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych.